

waewa ette mitte keddagi," vastas linna wööbras ja tuli wana kimi seljast maha, "ja teie peate veelgi nágema, kui heameelega mina teise abiiks tulen. Muud mina teie käest ei taha, kui aga seda, et igaüks teitest peab mulle lubama, siis ka rahul olla, kui mina need hobused testamendi járele täieste olen árajaganud."

Seda lubasid kõik kolm mehewiisi.

"Noh, et olgu siis!" hüüdis kohtumäistja, "ja et teie õige selgeste näáksite, et mina sün oma enese kasu ei püsa, — fingen ma teile veel mino oma hobose teiste körva, ja nüüd tahau ma neid teie hulka árajagama hukata.

Sina kõige wanem poeg, sinna saad poolte osa kõigest hoostest, se on: üheksatülli."

"Tah, se on õige," vastas párisa, oma hobused wastavööttes, ja et kül nende hulgas kaa kohutkirjutaja wana lõppend märake seisits, oli ta siiski ika rahul oma täite osa kätte saamast.

"Sina saad kolmas osa kõigest, se on: tuus tülli" ütles kohitusaks noorema wenna vasta ja andis kaa temale oma jáo kätte, kes niisamuti rahul oli.

"Ja sina kõige noorem wend," sina pead faks hoost párima, et walitse siis nende wiimse kolme hulgast ennesele faks kõige paremad wálja — ja siis oleme meie selle asjaga walmis; aga teie mölemad wanemad olete kül nii head ja ansnate mino wana kimi sodusa ja páitsed mulle tagasi, et ma selle járele jáánud hobose wööbixin rakistada. Teie olete ju nüüd igaüks oma osa õiete ja täieste kätte saanud ja kellegil ep ole õigust, enam párida: — sellepáras on see, mis ülejáánud, mino jago.

Varsti páras seda istus kohtumäistja sihe uhke, kena körvi selsjas ja sõitis wárawast wálja, wennad waatasid teda kül eisivtsa natuke wööral wiisil takka ja siis ühetelise silmi, aga ei naad lausunud sónagi, ja igaüks trööbstis ennast sellega, et ta seda oli saanud, mis ta õiguse poolest pidi saama.